Quelle: http://manuscripta.at/?ID=376
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

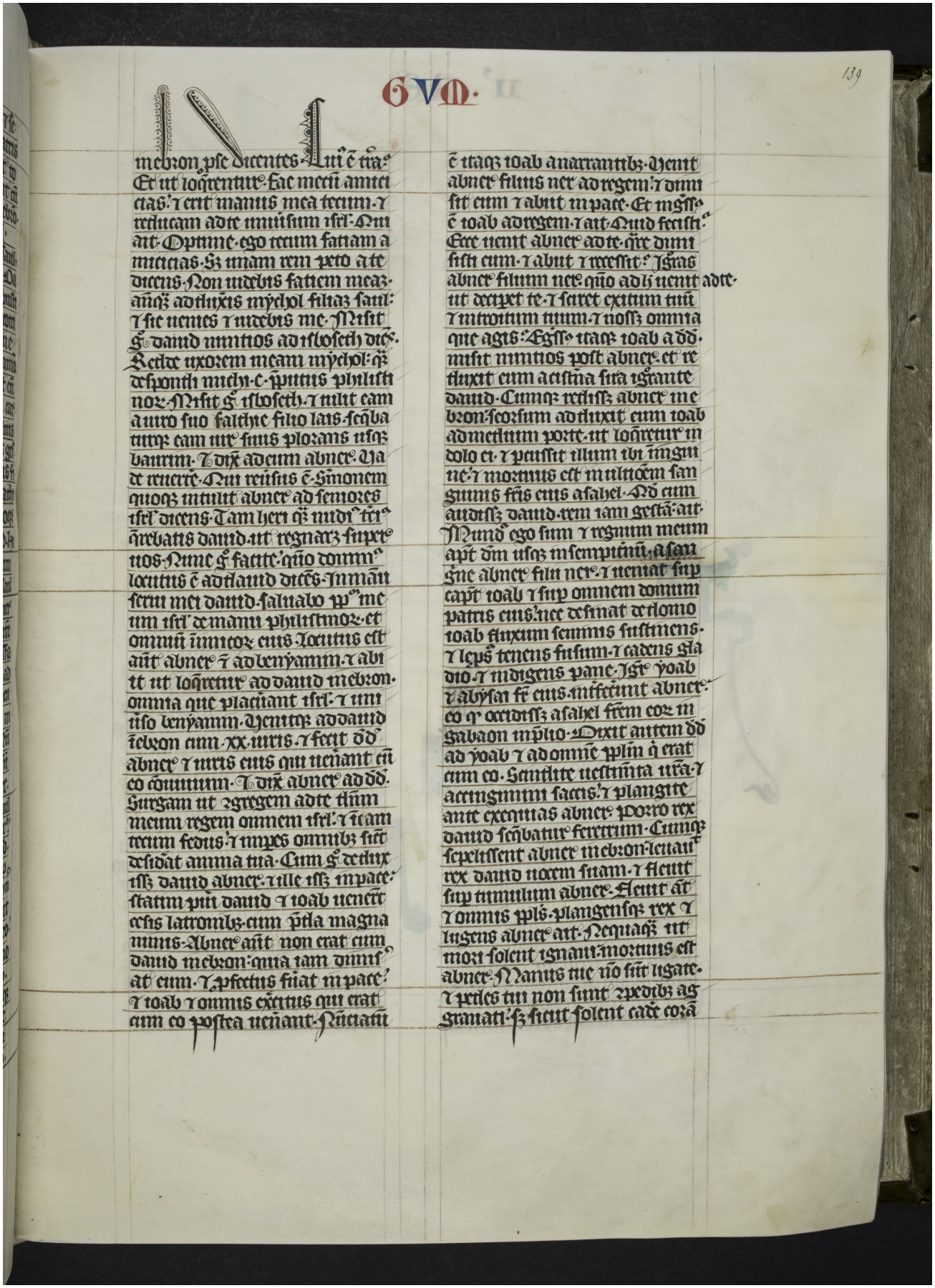

139

GVM. II

Venit autem David in Hebron. Et locuti sunt principes Philistinorum: Quis est iste? Et responderunt principes Philistinorum: Hic est David, de quo cantabant in choris dicentes: Percussit Saul in milibus suis, David autem in decem milibus suis. Et timuit David verba hæc valde timore magno nimis, et surgens fugit in die illa propter faciem Saul regis Geth, et abiit ad Achis filium Maoch regem Geth. Et dixerunt pueri Achis regis ad eum: Quid fecisti? Ecce venerunt servi tui ad te, quare dimisisti eos? Et abierunt in pace. Et nuntiatum est Saul, quia fugisset David in Geth, et non quæsivit eum ultra. Dixit autem David ad Achis: Si inveni gratiam in oculis tuis, detur mihi locus in oppido unum in regione, ut habitem ibi: ego autem servus tuus cum regis habitem in urbe? Dedit ergo ei Achis in die illa Siceleg: ideo Siceleg pertinet ad reges Juda usque in hodiernum diem. Fuit autem numerus dierum, quos fuit David in regione Philistinorum, quatuor menses et dies duodecim. Ascendit autem David et viri ejus, et irruerunt in Gesuri et Gerzi et Amalec: hæc enim erant habitatores terræ, quæ ab ingressu Sur usque ad terram Ægypti. Percutiebat David omnem terram, et non relinquebat vivum vel mulierem, et tollebat pecora et armenta et asinos et camelos et vestes, et revertebatur. Cum autem venisset David ad Achis, dicebat ei: Quo irruistis hodie? Et dicebat David: Ad austrum Juda, et ad austrum Jerameel, et ad austrum Cinei. Viros autem et mulieres non reservabat David, ut adducerent in Geth, dicens: Ne forte dicant contra nos, et narrent nobis, dicentes: Hæc fecit David. Et hæc consuetudo David, omnis dies quamdiu habitavit in regione Philistinorum. Et credidit Achis David, dicens: Ut quid irruistis hodie? Et dixit David ad Achis: Ut quid? Ecce ego sum in manu tua, et omnis domus patris mei. Et dixit Achis ad David: Ecce constitui te custodem capitis mei omnibus diebus meis. Congregaverunt autem Philistini omnes castra sua in Sunem, et congregatus est Israel in Gelboe. Et vidit Saul castra Philistinorum, et timuit, et contremuit cor ejus nimis. Et consulebat Dominum, et non respondit ei neque per somnium, neque per Urim, neque per prophetas. Dixit ergo Saul ad servos suos: Quærite mihi mulierem habentem pythonem, et ibo ad eam, et interrogabo per eam. Dixerunt autem servi ejus ad eum: Ecce mulier habens pythonem est in Endor. Et commutavit se, induitque alia vestimenta, et abiit ipse et duo viri cum eo, venerunt ad mulierem nocte, et ait: Divina mihi in pythone, et suscita mihi quem dixero tibi. Dixit autem mulier ad eum: Ecce tu scis quæ fecerit Saul, quomodo disperdit magos et arioli de terra: quare ergo insidiaris animæ meæ, ut interficiar? Et juravit ei Saul per Dominum, dicens: Vivit Dominus, non te tanget malum propter hoc verbum. Dixit autem mulier: Quem suscitabo tibi? Ait: Samuelem suscita mihi. Cum autem vidisset mulier Samuelem, exclamavit voce magna: Et locuta est mulier ad Saul, dicens: Quare decepisti me? Tu es Saul. Dixit autem ei rex: Ne timeas, quid vidisti? Dixit autem mulier ad Saul: Deos video ascendentes de terra. Dixit autem ei: Quis ascendit? Et dixit: Senex ascendit, et ipse pallio indutus. Et cognovit Saul, quia Samuel esset: et inclinavit se in faciem suam, et adoravit. Dixit autem Samuel ad Saul: Ut quid turbasti me, ut suscitarer? Dixit autem Saul: Angor mihi nimis, et alienigenæ pugnant contra me, et Deus recessit a me, et non audivit me per prophetas, neque per somnium: vocavi te, ut ostendas mihi quid faciam. Et ait Samuel: Quare ergo interrogas me, cum Dominus recesserit a te, et transierit in inimicum tuum? Fecit enim Dominus sicut locutus est per me: et abstulit regnum de manu tua, et tradidit illud proximo tuo David. Quia non audisti vocem Domini, et non fecisti furorem iræ illius in Amalec, propter hoc verbum hoc fecit Dominus tibi hodie. Et tradet Dominus Israel cum te in manus Philistinorum: et cras tu et filii tui mecum eritis. Sed et castra Israel tradet Dominus in manus Philistinorum. Festinavit ergo Saul, et omnis populus ejus, et non addidit ut veniret ad fines Philistinorum. Et ecce Philistini pugnabant contra Israel, et fugerunt viri Israel coram Philistinis, et ceciderunt vulnerati in monte Gelboe. Et Philistini persequebantur Saul et filios ejus, et percusserunt Philistini Jonathan et Abinadab et Melchisua filios Saul. Et factus est pugnantibus super Saul, et sagittaverunt eum sagittarii, et vulneratus est nimis a jaculatoribus. Dixit ergo Saul ad armigerum suum: Educe gladium tuum, et percute me, ne forte veniant incircumcisi isti, et illudant mihi. Noluit autem armiger ejus, timuit enim nimis. Tulit ergo Saul gladium suum, et incubuit super eum. Et armiger ejus cum vidisset quia mortuus esset Saul, incubuit et ipse super gladium suum, et mortuus est. Mortuus ergo est Saul, et tres filii ejus, et armiger ejus, et omnes viri ejus simul in die illa. Et viri Israel, qui erant in parte campi, et qui erant ultra Jordanem, cum vidissent quia fugerunt viri Israel, et quia mortui sunt Saul et filii ejus, dereliquerunt civitates suas, et fugerunt: et venerunt Philistini, et habitaverunt in eis. Factum autem die alia, venerunt Philistini ad spoliandos occisos, et invenerunt Saul et filios ejus jacentes in monte Gelboe. Et abscidentes caput ejus, et spoliantes arma ejus, miserunt in terram Philistinorum per circuitum, ut annuntiarent idolis suis et populo. Et posuerunt arma ejus in templo deorum suorum, et fixerunt caput ejus in templo Dagon. Audierunt autem viri Jabes Galaad omnia quæ fecerunt Philistini Saul. Surgentes ergo viri fortes, tulerunt corpus Saul, et corpora filiorum ejus de muro Bethsan, venerunt autem Jabes, et combusserunt ibi. Et tulerunt ossa eorum, et sepelierunt sub tamarisco in Jabes, et jejunaverunt septem diebus.

Factum autem post mortem Saul, cum reversus esset David a cæde Amalecitarum, et mansisset duobus diebus in Siceleg, tertia autem die venit vir de castris a Saul, habens vestimenta scissa, et humo conspersus caput suum: et cum venisset ad David, cecidit in terram, et adoravit. Dixitque ei David: Unde venisti? Ait ad eum: De castris Israel ego fugio. Dixitque David ad eum: Quomodo res gesta est? Narra mihi. Ait ad eum: Quia fugerunt de prælio, et multi ceciderunt de populo, et mortui sunt Saul et filius ejus Jonathas. Dixit David ad juvenem narrantem ei: Unde scis quia mortuus est Saul et filius ejus Jonathas? Dixit juvenis narrans ei: Casu ivi in montem Gelboe, et ecce Saul innitebatur hastæ suæ, et ecce currus et equites persequebantur eum. Et respexit post tergum suum, et vidit me, et vocavit me. Et dixi: Ecce ego. Dixitque mihi: Quis es? Et dixi ei: Amalecites ego sum. Et ait mihi: Ut quid stasti ut occideres me? Quia tenebat me anxietas, et adhuc omnis vita mea in me est. Et stans super me, interfecit me: quia cognovi quia non vivam post ruinam meam. Et tulit diadema quod erat in capite ejus, et armillam quæ erat in brachio ejus, et attulimus ea huc domino meo. Apprehendit ergo David vestimenta sua, et scidit ea, et omnes viri qui erant cum eo. Et luxerunt, et flebant, et jejunabant usque ad vesperam super Saul et super filium ejus Jonathan, et super populum Domini, et super domum Israel, quia ceciderant gladio. Dixit autem David ad juvenem narrantem ei: Unde es tu? Respondit: Filius hominis advenæ Amalecitis ego sum. Et ait ei David: Quomodo non timuisti mittere manum tuam ut occideres christum Domini? Et vocavit David unum de pueris suis, et ait: Accede, et percute eum. Percussitque eum, et mortuus est. Et dixit David ad eum: Sanguis tuus super caput tuum, quia ore tuo locutus es dicens: Ego occidi christum Domini. Et planxit David lamentatione hac super Saul et super Jonathan filio ejus, et jussit docere filios Juda arcum, sicut scriptum est in libro Justorum: Ecce pulchritudo Israel super montes tuos interfecta est. Quomodo ceciderunt fortes in prælio! Vulneratus super montes tuos Jonathas frater meus. Angor mihi super te, frater meus Jonathas, decorus nimis, et desiderabilis super amatorem mulierum. Sicut mater unigenitum suum diligit, sic ego te diligebam. Quomodo ceciderunt fortes, et perierunt arma bellica! Et ait David ad Dominum: Quid faciam? Si ascendam in unam urbium Juda? Dixit Dominus ad eum: Ascende. Dixit David: Quo ascendam? Dixit Dominus: In Hebron. Ascendit ergo David, et duæ uxores ejus, Achinoam Jezrahelitis, et Abigail uxor Nabal Carmeli. Et viros qui erant cum eo ascendere fecit David, unumquemque cum domo sua, habitaverunt in civitatibus Hebron. Venerunt autem viri Juda, et unxerunt David ibi in regem super domum Juda. Et nuntiatum est David, dicentes: Viri Jabes Galaad sepelierunt Saul. Misit ergo David nuntios ad viros Jabes Galaad, et dixit ad eos: Benedicti vos Domino, qui fecistis misericordiam cum domino vestro Saul, et sepeliistis eum. Et nunc retribuat Dominus misericordiam et veritatem vobis: sed et ego reddam vobis bona pro hoc verbo quod fecistis. Et nunc confortentur manus vestræ, et estote filii virtutis: mortuus enim est dominus vester Saul, et domus Juda unxerunt me in regem super se. Abner autem filius Ner, princeps militiæ Saul, tulit Isboseth filium Saul, et transtulit eum in castra, et constituit eum regem super Galaad, et super Gesuri, et super Jezrahel, et super Ephraim, et super Benjamin, et super Israel omnem. Filius annorum quadraginta erat Isboseth filius Saul, cum regnare cœpisset super Israel, et duobus annis regnavit. Tantum domus Juda secuta est David. Fuit autem numerus dierum, quos fuit David in Hebron super domum Juda, septem annorum et mensium sex. Et egressus est Abner filius Ner, et servi Isboseth filii Saul de castris in Gabaon. Egressus est autem Joab filius Sarviæ, et servi David, et congressi sunt simul juxta stagnum Gabaon: et sedit hic ex parte stagni, et hic ex parte stagni. Dixit autem Abner ad Joab: Surgant pueri, et ludant coram nobis. Dixitque Joab: Surgamus. Et surrexerunt numero duodecim de Benjamin, et Isboseth filio Saul, et duodecim de pueris David. Et arripientes unus quemque caput alterius, mittebant ensem in latus alterius, et ceciderunt simul. Et vocatus est locus ille Helcathasurim, qui est in Gabaon. Et factum est prælium durum nimis in die illa, et victus est Abner, et viri Israel coram servis David. Erant autem tres filii Sarviæ ibi, Joab, et Abisai, et Asahel: et Asahel velocissimus erat pedibus quasi unus de capreis, qui est in agro. Et persequebatur Asahel Abner, nec declinabat de via dextera neque sinistra a persequendo eum. Et respexit post tergum suum Abner, et ait: Tu es Asahel? Respondit: Ego sum. Dixitque ei Abner: Declina tibi ad dexteram vel sinistram, et apprehende unum de pueris meis, et tolle tibi spolia ejus. Noluit autem Asahel declinare a persequendo eum. Rursumque ait Abner ad Asahel: Ne persequaris me, ne cogar percutere te in terram: quomodo enim levabo faciem meam ad Joab fratrem tuum? Et renuit Asahel, et noluit declinare a tergo ejus. Percussitque eum Abner hasta per latus quinti, et egressus est per latus ejus, et cecidit ibi, et mortuus est in loco suo. Et omnes qui venerunt ad locum in quo cecidit ibi Asahel, et mortuus est, stabant. Porro persequebantur filii Israel post Abner, et venerunt usque ad montem Ammah, qui est contra faciem Gaia, viam deserti Gabaon. Congregatique sunt filii Benjamin post Abner, et facti sunt unum agmen, et steterunt in cacumine montis unius. Et clamavit Abner ad Joab, et ait: Usque in finem devorabit gladius? Nonne scis quia amaritudo erit novissima? Usque quo ergo non dicis populo ut revertatur a persequendo fratres suos? Dixitque Joab: Vivit Deus, nisi locutus fuisset sermonem hunc, mane populus ascendisset, et persequebatur unusquisque fratrem suum. Et tuba cecinit Joab, et stetit omnis populus, et non persequebantur Israel ultra, nec ultra bellabant. Abner autem et viri ejus ambulabant per campum totam illam noctem, et transierunt Jordanem, et ingressi sunt per Bethoron, et stetit Abner in loco suo. Et omnes viri Israel, qui erant cum Abner, ceciderunt sexaginta viri, et David sedebat in Hebron. Et factum est, cum sepelissent Abner in Hebron, levavit rex David vocem suam, et flevit super tumulum Abner. Fleuit autem omnis populus. Planxitque rex David lugens Abner, et ait: Nequaquam ut mori solent ignavi mortuus es Abner. Manus tuæ non fuerunt ligatæ, et pedes tui non sunt compedibus aggravati: sed sicut solent cadere coram